

Când vine iarna, sus în cer, mult prea sus ca noi să putem vedea, se adună o puzderie de fulgi mici de zăpadă.

Șoptesc între ei și vorbesc despre călătoria spre pământ pe care, foarte curând, o vor începe. Fiecare fulg visează la locul în care și-ar dori să poposească și, în timp ce norii plumburii acoperă zarea, fulgii de nea așteaptă, înșirați unul lângă altul, să își ia în sfârșit zborul.

Vântul rece al iernii suflă nemilos, îndoind copacii desfrunziți și înfrigurați. Suflă atât de sălbatic, încât îi face să-și privească chipul în oglinda râului înghețat. Fumul care iese pe coșuri se agață de vânt și se înfășoară în jurul copacilor. Nu trece mult și vântul fură un zmeu frumos colorat și-l urcă sus în văzduh, mai sus decât vârful celor mai înalte dealuri.

Fulgii de nea devin din ce în ce mai nerăbdători, iar murmurul lor tot mai puternic. Iată că, în sfârșit, li se dă voie să-și ia zborul. Se răsucesc în aer și poposesc după dorință: pe pomii din livezi, pe țigla caselor, pe gospodăria sau pe acoperișurile unui orașel frumos, pe țărmul unui lac întins.

